

penge i tillid til, at de, der modtager pengene, forvalter dem på en ordentlig og fornuftig måde.

Desværre er det ikke alle, der er den tillid værdig, og derfor har vi måttet indføre systemer med Rigsrevision, statsrevisorer, og indimellem er der Combust-sager og alt muligt andet, der skal granskes og undersøges. Men lige præcis når det gælder kongehuset, har der aldrig været anledning til ikke at have fuld tillid til kongehusets og hoffets økonomiforvaltning – aldrig. Derfor er der ingen grund til, at SF og Enhedslisten føler behov for, at alle mulige revisorer og offentlighed osv. skal inddrages.

Den dag kongehuset – jeg tror aldrig, det sker – måtte svigte den tillid, både Folketinget og det danske folk viser kongehuset, må vi så diskutere det. Men at en flok republikanere gerne vil genere kongehuset mest muligt, synes jeg ikke, der er nogen grund til at fæste lid til.

Derfor vil jeg også kunne støtte forslaget fra statsministeren og hører til dem, der også finder anledning til at rose statsministeren for, at det arbejde, der er foregået mellem Statsministeriet og hoffet, er et pænt og ordentligt stykke arbejde, og det er med til at gøre, at den position, kongehuset har i det danske samfund, fortsat er så tillidsfuld, som den har været hidtil.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Ordføreren for forslagsstillerne til B 130, hr. Søren Søndergaard.

Søren Søndergaard (EL):

Først kan man måske nok undre sig over, hvorfor regeringen overhovedet har fundet anledning til at fremsætte et forslag. Alt foregår jo fuldstændig perfekt og er fuldstændig i orden, og alligevel fremsætter man et forslag.

Jeg er ret overbevist om, at hvis Enhedslisten f.eks. havde fremsat de tanker, som ligger i regeringens forslag, i en debat i Folketinget, så havde vi fået at vide, at det ville være en fuldstændig upassende mistænkeliggørelse af kongehuset, som man naturligvis ikke skulle gøre.

Men regeringen har altså alligevel følt et behov for at lave nogle ændringer. Alt har åbenbart ikke været så godt. Der har åbenbart været nogle ting, som trængte til at blive set efter.

Det er i hvert fald begyndelsen på en erkendelse. Spørgsmålet er, om det også er erkendelse nok. For når regeringen har erkendt, at der var noget, der ikke var helt i orden, der var noget,

der skulle revideres, så må man jo spørge, om man har været hele vejen rundt.

Vores kritik af regeringens forslag går på, at det ikke virker, som om man har været hele vejen rundt. Det virker ikke, som om man har været vidtgående nok. Det kommer vi bl.a. ind på i den efterfølgende forespørgselsdebat.

Så er det også klart, at man ikke har været dybtgående nok. Det kan man jo se af de bemærkninger i de svar, som er kommet til Folketinget. Hele spørgsmålet om, hvorvidt der ligger et lovgrundlag fra 1968 til 1996 for momsrefusion for kongehuset, er jo interessant i denne forbindelse. Det er muligt, at der ligger et lovgrundlag. Så må vi bare konstatere, at så har man ikke været i stand til at oplyse om det. Statsministeren har ikke været i stand til at oplyse det her i dag, og det nytter ikke noget, at Socialdemokratiets ordfører henviser til talrige svar i Finansudvalget, for der er det heller ikke blevet oplyst.

Det er simpelt hen ikke lykkedes på trods af spørgsmål, på trods af debatten at oplyse, om der lå et lovgrundlag for at tilbagebetale moms i perioden fra 1968 og frem til 1996. Derfor bliver vi nødt til at sige, at det, der er kommet fra regeringen i forhold til denne diskussion, heller ikke er dybtgående nok på nuværende tidspunkt.

Så har vi den kritik, at regeringens forslag efter vores opfattelse fører til øgede udgifter til kongehuset på sigt. Man kan jo altid diskutere, om der skal være øgede udgifter til kongehuset, og det er ikke, fordi det bringer vores blod voldsomt i kog, at der er nogle øgede udgifter, hvis man kan give en eller anden plausibel forklaring på det. Det, der er vores problem, er, at man ikke går ind i debatten, at man ikke klart siger, hvad der er tilfældet, men at man tværtimod forsøger at fremstille det, som om der ikke vil være øgede udgifter, når det efter vores opfattelse er sådan, at der på sigt vil være øgede udgifter i forbindelse med det forslag, der fremsættes her.

Endelig har vi den kritik af regeringens forslag, at det fastholder momsrefusionen på den måde, som man har forvaltet det på siden aktstykket i 1996 fra Finansudvalget. Statsministeren argumenterer jo i virkeligheden ikke særlig grundigt for det, andet end ved at sige, at der sker en sidestilling med statsinstitutioner.

Jeg må indrømme, at jeg synes ikke, at det er et særlig godt argument, at kongehuset, som jo har en masse private udgifter i forbindelse med deres momsrefusion, skal sidestilles med stats-